

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 135/11
Λουξεμβούργο, 8 Δεκεμβρίου 2011

Απόφαση στην υπόθεση C-81/10 P
France Télécom κατά Επιτροπής

Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία διαπιστώθηκε ότι στη France Télécom χορηγούνταν ετησίως, από το 1994 έως το 2002, κρατικές ενισχύσεις ασύμβατες προς την κοινή αγορά

Είναι έγκυρη η απόφαση της Επιτροπής με την οποία το θεσμικό αυτό όργανο διαπίστωσε την ύπαρξη των εν λόγω ενισχύσεων και διέταξε την ανάκτησή τους

Η υπόθεση αυτή συνδέεται με την εξέλιξη του καθεστώτος της France Télécom στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του τομέα των τηλεπικοινωνιών. Η France Télécom, που σήμερα αποτελεί ανώνυμη εταιρία γαλλικού δικαίου, συστάθηκε την 1η Ιανουαρίου 1991 υπό τη μορφή *sui generis* νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου. Το 1998, η France Télécom μετατράπηκε σε εθνική επιχείρηση, της οποίας το μισό εταιρικό κεφάλαιο και πλέον ανήκε, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, άμεσα ή έμμεσα στο Γαλλικό Δημόσιο.

Ο φόρος επιτηδεύματος που εφαρμόζεται στη Γαλλία αποτελεί τοπικό φόρο οφειλόμενο ετησίως από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που ασκούν συνήθως μη μισθωτή επαγγελματική δραστηριότητα. Κατά παρέκκλιση από το γενικό καθεστώς του φόρου επιτηδεύματος, θεσπίστηκαν υπέρ της France Télécom δύο διαδοχικά καθεστώτα, και συγκεκριμένα, ένα καθεστώς μεταβατικού χαρακτήρα, το οποίο εφαρμόστηκε από την 1η Ιανουαρίου 1991 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1993, και ένα οριστικό καθεστώς που διαδέχθηκε το πρώτο και εφαρμόστηκε από 1ης Ιανουαρίου 1994. Το τελευταίο αυτό καθεστώς καταργήθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 2002.

Το μεταβατικό καθεστώς (1991-1993) προέβλεπε ότι η France Télécom υπάγεται μόνον στους φόρους και δασμούς που επιβαρύνουν στην πραγματικότητα το Δημόσιο. Κατά συνέπεια, η France Télécom δεν όφειλε να καταβάλει, μεταξύ άλλων, ούτε φόρο εισοδήματος εταιριών ούτε τοπικούς φόρους, στους οποίους περιλαμβάνεται και ο φόρος επιτηδεύματος. Αντί των φόρων αυτών, ορίστηκε ότι η France Télécom θα καταβάλλει κατ' αποκοπή εισφορά καθοριζόμενη νομοθετικώς κάθε χρόνο.

Το οριστικό καθεστώς (1994-2002) (στο εξής: ειδικό καθεστώς φορολογήσεως) προέβλεπε ότι η France Télécom υπόκειται στο καθεστώς φορολογήσεως του κοινού δικαίου από την 1η Ιανουαρίου 1994, εξαιρουμένων των άμεσων τοπικών φόρων, στους οποίους καταλέγεται και ο φόρος επιτηδεύματος. Όσον αφορά τον φόρο αυτό, ορίστηκε ότι στη France Télécom εφαρμόζεται εθνικός συντελεστής.

Τα δύο αυτά καθεστώτα εξετάσθηκαν από την Επιτροπή η οποία εξέδωσε, στις 2 Αυγούστου 2004, απόφαση ¹ με την οποία διαπίστωσε ότι το μεταβατικό καθεστώς δεν συνιστά κρατική ενίσχυση. Αντιθέτως, η Επιτροπή έκρινε ότι το ειδικό καθεστώς φορολογήσεως που εφαρμόστηκε από το 1994 μέχρι το 2002 θέσπισε καθεστώς κρατικής ενίσχυσης συνιστάμενης στη διαφορά μεταξύ του ποσού του φόρου που θα είχε υποχρεωθεί να καταβάλει η εταιρία αυτή υπό συνθήκες εφαρμογής του κοινού δικαίου και του ποσού των εισφορών που πραγματικά της επιβλήθηκαν. Η νέα αυτή ενίσχυση τέθηκε παρανόμως σε εφαρμογή και, επιπλέον, ήταν ασύμβατη με την κοινή αγορά. Κατά συνέπεια, οι γαλλικές αρχές έπρεπε να προβούν στην ανάκτησή της. Η απόφαση της Επιτροπής δεν προσδιόρισε το ακριβές προς ανάκτηση ποσό αλλά διευκρίνισε ότι το ποσό αυτό κυμαίνεται

¹ Απόφαση 2005/709/ΕΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 2004, σχετικά με την κρατική ενίσχυση την οποία έθεσε σε εφαρμογή η Γαλλία υπέρ της France Télécom (ΕΕ 2005, L 269, σ. 30).

μεταξύ 798 εκατομμυρίων και 1,14 δισεκατομμυρίων ευρώ ως κεφάλαιο, πλέον τόκων υπολογιζόμενων από την ημερομηνία κατά την οποία η επίμαχη ενίσχυση τέθηκε στη διάθεση του αποδέκτη μέχρι την ημερομηνία ανακτήσεώς της.

Οι γαλλικές αρχές και η France Télécom προσέφυγαν ενώπιον του Πρωτοδικείου (νυν Γενικού Δικαστηρίου) ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής. Με απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2009², το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές αποφαινόμενο ότι ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως.

Η France Télécom άσκησε αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου με αίτημα την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

Με την απόφασή του που δημοσιεύεται σήμερα, το Δικαστήριο απορρίπτει τα επιχειρήματα που προέβαλε η France Télécom προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως.

Κατά το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το ειδικό καθεστώς φορολογήσεως στο οποίο υπήχθη η France Télécom (από το 1994 έως 2002) συνιστά κρατική ενίσχυση.

Η εταιρία έτυχε όντως ελαφρύτερης φορολογίας ως προς τον φόρο επιτηδεύματος και, ως εκ τούτου, της χορηγήθηκε πλεονέκτημα που συνδέεται άμεσα **με τα εγγενή χαρακτηριστικά του φορολογικού καθεστώτος** που εφαρμόστηκε σε αυτήν. Ειδικότερα, η France Télécom έτυχε ειδικής φορολογικής μεταχείρισης σε εθνικό επίπεδο, χαρακτηριζόμενης από το γεγονός ότι ο φόρος επιτηδεύματος υπολογιζόταν βάσει εθνικού σταθμισμένου μέσου συντελεστή που προέκυπτε από τους επιμέρους συντελεστές που είχαν εφαρμογή στους διάφορους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης, ενώ οι λοιπές εταιρίες υπάγονταν σε συντελεστές που ψηφίζονταν ετησίως από τους εν λόγω οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης. Επιπλέον, η France Télécom υπαγόταν σε ενιαίο συντελεστή για τον φόρο επιτηδεύματος μόνο στον τόπο κύριας εγκαταστάσεώς της, ενώ οι λοιπές επιχειρήσεις φορολογούνταν βάσει διαφόρων συντελεστών που ψηφίζονταν από τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης στην περιφέρεια των οποίων διέθεταν εγκαταστάσεις. Επίσης, στη France Télécom εφαρμοζόταν για τον υπολογισμό των εξόδων διαχείρισης συντελεστής 1,9 % αντί του συντελεστή 8 % που ίσχυε για τις λοιπές επιχειρήσεις.

Το Δικαστήριο επικυρώνει την ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω ειδικό καθεστώς φορολογήσεως, κατά το μέτρο που παρείχε πλεονέκτημα στη France Télécom, συνιστά κρατική ενίσχυση, έστω και αν το ακριβές ποσό των χορηγούμενων ενισχύσεων δυνάμει του εν λόγω καθεστώτος έπρεπε να υπολογιστεί βάσει ορισμένων παραγόντων ανεξάρτητων από το καθεστώς αυτό.

Συγκεκριμένα, η υπόθεση εν προκειμένω αφορά **μικτό σύστημα** στο οποίο η ύπαρξη πλεονεκτήματος οφείλεται, αφενός, σε ένα σταθερό στοιχείο συνδεδεμένο με το ειδικό φορολογικό καθεστώς που εφαρμοζόταν στη France Télécom σε σχέση με το καθεστώς του κοινού δικαίου και, αφετέρου, σε ένα μεταβλητό στοιχείο συναρτώμενο με εξωτερικούς παράγοντες, όπως είναι η ύπαρξη εγκαταστάσεων ή γηπέδων της France Télécom σε διάφορους δήμους και ο φορολογικός συντελεστής που ήταν εφαρμοστέος στους οικείους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης.

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο απορρίπτει το επιχείρημα της France Télécom ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη το συνολικό καθεστώς φορολογήσεως που εφαρμόστηκε στην εταιρία αυτή κατά τη διάρκεια ισχύος των δύο διαδοχικών φορολογικών καθεστώτων. Συγκεκριμένα, κατά το Δικαστήριο, το γεγονός ότι τα δύο καθεστώτα θεσπίστηκαν με τον ίδιο νόμο δεν συνεπάγεται ότι το καθεστώς φορολογήσεως που είχε εφαρμογή στη France Télécom αποτελούνταν από δύο άρρηκτα συνδεδεμένες περιόδους, εκ των οποίων η πρώτη χαρακτηρίστηκε από υπερφορολόγηση και η δεύτερη από υποφορολόγηση. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καταλήγοντας ότι ορθώς η Επιτροπή αρνήθηκε να πραγματοποιήσει συμψηφισμό μεταξύ, αφενός, των ποσών της κατ' αποκοπή εισφοράς που

² Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 2009, συνεκδικασθείσες υποθέσεις [T-427/04](#) και [T-17/05](#), Γαλλία κατά Επιτροπής· βλ. επίσης ΑΤ 105/09.

κατέβαλε η France Télécom από το 1991 έως το 1993 και, αφετέρου, των διαφορών στον επιβαλλόμενο φόρο που προέκυψαν από την εφαρμογή του ειδικού καθεστώτος φορολογήσεως κατά τα έτη 1994 έως 2002.

Τέλος, το Δικαστήριο απορρίπτει επίσης τα επιχειρήματα της France Télécom που αντλούνται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και από ελλιπή αιτιολογία της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ : Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582